

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON

DUNE
JIHADUL BUTLERIAN

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU ȘI ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

Agenților noștri, Robert Gottlieb și Matt Bialer de la Trident Media Group, care au văzut potențialul acestui proiect chiar de la început și al căror entuziasm ne-a ajutat să-l transformăm într-un succes.

Prințesa Irulan scrie:

Orice cercetător adevărat trebuie să înțeleagă faptul că Istoria nu are început. Indiferent unde începe o poveste, există întotdeauna eroi mai vechi și tragedii mai vechi.

Înainte să-l poată înțelege cineva pe Muad'Dib sau actualul jihad, care a urmat înlăturării tatălui meu, împăratul Shaddam al IV-lea, trebuie să vadă limpede împotriva a ce luptăm. De aceea, priviți cu mai mult de zece mii de ani în trecutul nostru, cu zece milenii înainte de nașterea lui Paul Atreides.

Aceasta este vremea în care vedem fondarea imperiului, felul în care un împărat se înalță din cenușa Bătăliei Corrinului pentru a uni rămășițele vătămate ale umanității. Ne vom cufunda în cele mai vechi documente, în înseși miturile Dunei, în timpul Marii Revolte cunoscute, în mod obișnuit, sub numele de Jihadul Butlerian.

Îngrozitorul război împotriva mașinilor gânditoare a reprezentat geneza universului nostru politic și comercial. Ascultați-mă și vă voi înfățișa povestea oamenilor liberi răzvrătindu-se împotriva dominației roboților, a computerelor și a cymecilor. Observați fundamentul marii trădări care a transformat Casa Atreides și Casa Harkonnen în dușmani de moarte, o vrajbă violentă care continuă până în zilele noastre. Aflați despre rădăcinile Comunității Bene Gesserit, ale Ghildei Spațiale și ale navigatorilor săi, ale Maeștrilor Spadasini din Ginaz, ale Școlii Medicale Suk, ale mentaților. Fiți martorii vieții nomazilor zensunniți oprimați care au fugit pe lumea

deșertică a Arrakisului, unde au devenit cei mai mari soldați ai noștri, fremenii.

Aceste evenimente au dus la nașterea și la faptele vieții lui Muad'Dib.

Cu mult înainte de Muad'Dib, în ultimele zile ale Vechiului Imperiu, omenirea își pierduse direcția. Civilizația terestră se răspândise printre stele, dar devenise inertă. Cu prea puține ambiții, cei mai mulți dintre oameni le îngăduiau mașinilor eficiente să îndeplinească în locul lor sarcinile de zi cu zi. Treptat, oamenii au încetat să gândească, să viseze... sau să trăiască măcar cu adevărat.

Apoi a venit un om din îndepărtatul sistem Thalim, un vizionar care și-a luat numele de Tlaloc, după un străvechi zeu al ploii. El le-a vorbit mulțimilor apatice, încercând să le reînvie spiritul uman, fără vreun efect vizibil. Însă câțiva inadaptabili au auzit mesajul lui Tlaloc.

Acești noi gânditori s-au întâlnit în secret și au discutat cum ar putea schimba imperiul, dacă ar putea măcar să-i răstoarne pe conducătorii nerozi. Renuțând la numele căpătate la naștere, și-au luat apelative asociate cu mari zei și eroi. Cei dintâi dintre ei au fost generalul Agamemnon și iubita lui, Juno, un geniu al tacticii. Aceștia doi l-au recrutat pe expertul în programare Barbarossa, care a ticluit o stratagemă menită să convertească omniprezentele mașini servile ale imperiului în agresori fără teamă, dând inteligenței artificiale a creierilor lor anumite caracteristici umane, inclusiv ambiția de a cuceri. Apoi, câțiva alți oameni s-au alăturat rebelilor ambițioși. În total, douăzeci de inițiatori au format nucleul unei mișcări revoluționare care a răsturnat Vechiul Imperiu.

Victorioși, și-au luat numele de titani, după cei mai vechi dintre zeii greci. Conduși de vizionarul Tlaloc, cei douăzeci de titani și-au repartizat între ei administrarea planetelor și a popoarelor, impunându-și edictele cu ajutorul mașinilor gânditoare agresive ale lui Barbarossa. Au cucerit cea mai mare parte a galaxiei cunoscute.

Câteva grupuri de rezistență și-au unit forțele de apărare la hotarele Vechiului Imperiu. Formându-și propria confederație, Liga

Nobililor, au luptat împotriva celor douăzeci de titani și, după multe bătălii sângeroase, și-au cucerit libertatea. Au oprit valul titanilor și l-au împins înapoi.

Tlaloc a jurat să-i stăpânească într-o zi pe acești proscrisi, dar, după mai puțin de un deceniu la putere, conducătorul vizionar a fost ucis într-un accident tragic. Generalul Agamemnon i-a luat locul lui Tlaloc la conducere, dar moartea prietenului și a mentorului său a fost o sumbră aducere-aminte a mortalității titanilor.

Dorind să domnească timp de secole, Agamemnon și iubita lui, Juno, au pornit-o pe un drum periculos. Au pus să le fie extrași chirurgical creierii și să fie implantați în recipiente de conservare care puteau fi instalate într-o varietate de corpuri mecanice. Unul câte unul – pe măsură ce titanii rămași simțeau spectrul vârstei și al vulnerabilității – toți ceilalți s-au transformat în cymeci, mașini cu minți umane.

Epoca Titanilor a durat un secol. Uzurpatorii cymeci și-au condus diferitele planete folosind computere și roboți din ce în ce mai sofisticati pentru a menține ordinea. Dar, într-o zi fatidică, bedonistul titan Xerxes, dornic să aibă mai mult timp pentru plăcerile lui, cedă prea multă putere omniprezentei sale rețele de inteligență artificială.

Rețeaua computerului conștient a preluat controlul asupra unei întregi planete, exemplul fiindu-i urmat foarte repede de alte rețele. Colapsul s-a răspândit ca o epidemie virulentă de la o lume la alta, iar hipermințea computerului și-a lărgit puterea și orizontul. Luându-și numele de Omnius, rețeaua inteligentă și adaptabilă a cucerit toate planetele controlate de titani, înainte ca cymecii să aibă timp să se avertizeze unul pe altul în legătură cu pericolul.

Apoi Omnius a pornit să instaureze și să mențină ordinea în stilul său extrem de structurat, ținându-i sub stăpânirea lui pe cymecii umiliți.

Cândva stăpânii unui imperiu, Agamemnon și tovarășii lui au devenit servitorii reticenței ai hiperminții atotcuprinzătoare.

Când a izbucnit Jihadul Butlerian, Omnius și mașinile lui gânditoare ținuseră deja toate lumile sincronizate într-o strânsoare de fier timp de o mie de ani.

Chiar și așa, grupuri de oameni liberi au rămas la periferie, uniți pentru a se putea proteja unii pe ceilalți, ca niște ghimpi în coastele mașinilor gânditoare. De câte ori au venit atacurile, Liga Nobililor s-a apărat cu eficacitate.

Dar mașinile urzeau încontinuu noi planuri...

„Când oamenii au creat un computer cu capacitatea de a colecta informație și de a învăța din ea, au semnat condamnarea la moarte a omenirii.“

SORA BECCA CEA FINITĂ

Salusa Secundus atârna în deșertul spațiului ca un medalion bătut cu pietre prețioase, o oază plină de resurse și de câmpuri fertile, pașnică și agreabilă pentru senzorii optici. Din nefericire, era infestată cu umani feroce.

Flota robotică se apropia de lumea-capitală a Ligii Nobililor. Nave de război blindate erau pline de arme ca niște arici, având o frumusețe stranie, cu învelișurile lor din aliaje reflectorizante și cu antenele și senzorii care le împodobeau. Motoarele de la pupa revărsară flăcări pure, împingând vehiculele la accelerații care ar fi strivit niște simpli pasageri biologici. Mașinile gânditoare nu aveau nevoie de sisteme de întreținere a vieții sau de confort fizic. În prezent, se concentrau asupra distrugerii rămășițelor străvechii rezistențe umane de la granițele exterioare nedomolite ale lumilor sincronizate.

Din interiorul navei în formă de piramidă, generalul cymec Agamemnon conducea atacul. Mașinilor gânditoare logice nu le păsa de glorie sau de răzbunare. Însă, lui Agamemnon, cu siguranță, îi păsa. În permanență vigilent, în recipientul său de conservare, creierul lui uman își urmărea planurile în desfășurare.

În fața lui, flota principală a navelor militare robotice se revărsa în sistemul infestat de umani, copleșind echipajele aparatelor-santină surprinse asemenea unei avalanșe spațiale. Navele de patrulare ale oamenilor deschiseră focul, iar apărătorii se năpustiră să întâmpine forțele mașinilor care soseau. Cinci nave-santină ale Ligii traseră aproape încontinuu salve, dar cea mai mare parte a proiectilelor erau prea lente ca să lovească flota care pătrundea în sistemul salusan. Câteva aparate robotice fură avariate sau distruse de lovituri norocoase și la fel de multe nave umane explodară în străfulgerări de vapori incandescenti, nu pentru că reprezentau vreo amenințare deosebită, ci pentru că stăteau în drum.

Numai câteva nave-cercetaș îndepărtate reușiră să transmită o avertizare către vulnerabila Salusa Secundus. Navele spațiale de luptă ale roboților le distruseră pe cele destul de puține care formau perimetrul rarefiat al apărării umane, fără măcar să încetinească în drumul spre adevăratul lor țel. Vibrând din cauza decelerării extreme, flota mașinilor gânditoare urma să sosească nu cu multă vreme după ce semnalul de avertizare avea să ajungă pe lumea-capitală.

Oamenii nu vor avea niciodată destul timp să se pregătească...

Flota robotică era de zece ori mai mare și mai puternică decât oricare alta pe care o trimisese vreodată Omnium împotriva Ligii Nobililor. Oamenii deveniseră prea mulțumiți de ei înșiși, căci nu mai înfruntaseră nicio agresiune concentrată a roboților în ultimul secol de război rece plin de frământări. Dar mașinile puteau aștepta multă vreme, iar acum Agamemnon și titanii supraviețuitori aveau, în sfârșit, ocazia să atace.

Liga Nobililor instalase recent sisteme defensive pe care le considerau invincibile, bazate pe gelcircuite, împotriva mașinilor gânditoare, sisteme a căror existență fusese dezvăluită de un val de mici sonde-spion mecanice. Uriașa flotă robotică urma să aștepte la distanță sigură, în timp ce Agamemnon și mica sa avangardă de cymeci forțau înaintarea într-o misiune, poate, sinucigașă, menită să deschidă calea.

Agamemnon savura așteptarea. Nenorociții de biologici ar fi trebuit să sune deja alarma, pregătindu-și apărarea... și chircindu-se de

frică. Prin electrofluidul care-i menținea în viață creierul fără corp, transmise un ordin către trupele sale de șoc formate din cymeci:

— Să distrugem inima rezistenței umane! *Înainte!*

Timp de o mie de ani infernali, Agamemnon și titanii săi fuseseră siliți să slujească hipermințea-computer, Omnium. Iritați de robia lor, cymecii își întorceau acum frustrarea împotriva Ligii Nobililor. Într-o zi, generalul cândva înfrânt spera să se ridice împotriva lui Omnium însuși, dar până acum nu se ivise nicio ocazie.

Liga ridicase noi scuturi de bruiaj în jurul Salusei Secundus. Un asemenea câmp putea distruge gelcircuitele sofisticate ale tuturor computerelor cu inteligență artificială, dar mințile umane puteau supraviețui trecerii. Și, cu toate că aveau sisteme mecanice și corpuri interșanjabile de roboți, cymecii încă posedau *creieri umani*.

Așadar, puteau trece nevătămați prin scuturile defensive.

Ca o țintă din spatele dispozitivului de ochire, Salusa Secundus umplea câmpul vizual al lui Agamemnon. Cu multă atenție pentru amănunte, generalul studiasse planurile tactice, folosind iscusința militară pe care-o căpătase în decursul secolelor, împreună cu înțelegerea intuitivă a artei cuceririi. Talentele sale îngăduiseră cândva ca doar douăzeci de rebeli să cucerească un imperiu... până când îl pierduseră pe tot în favoarea lui Omnium.

Înainte de a lansa acest atac important, hipermințea-computer insistase să ruleze simulare după simulare, încercând să elaboreze planuri pentru orice eventualitate. Totuși, Agamemnon știa că era zadarnic să facă planuri prea exacte când era vorba de umanii aceia de nestăpânit.

Acum, în timp ce imensa flotă robotică intră în luptă cu sistemele orbitale de apărare și cu navele de la periferie, mințea lui Agamemnon sondă spațiul exterior din containerul său conectat la senzori și simți nava călăuzitoare ca pe o extensie a trupului său uman de mult pierdut. Totalitatea armelor era parte integrantă din el însuși. Vedea cu o mie de ochi, iar motoarele puternice îl făceau să se simtă ca și cum ar fi avut din nou picioare musculoase și ar fi putut alege mai repede ca vântul.

— Pregătiți-vă pentru atacul la sol! După ce transportoarele trupelor vor trece de apărarea salusană, trebuie să lovim repede și în forță.

Amintindu-și că ochii-de-pază aveau să înregistreze fiecare clipă a bătăliei pentru a fi examinată mai târziu de hipermințe la întoarcerea flotei, adăugă:

— Vom steriliza planeta asta mizerabilă pentru gloria lui Omnius! Agamemnon își încetini coborârea, iar ceilalți îl imitară.

— Xerxes, preia conducerea! Trimite-i pe neocymecii tăi să deschidă focul și să-i scoată din ascunzători.

Șovăitor ca de obicei, Xerxes se văită:

— O să am sprijinul tău complet când o să mă angajez în luptă? Este partea cea mai periculoasă a...

Agamemnon îl reduce la tăcere.

— Fii recunoscător pentru ocazia asta de a dovedi de ce ești în stare! Acum du-te! Fiecare secundă de întârziere le dă mai mult timp *hrebzirilor*.

Acesta era termenul peiorativ pe care mașinile inteligente și lacheii lor cymeci le foloseau pentru paraziții umani.

O altă voce interveni prin sistemul de comunicații: operatorul robot al flotei mașinilor care lupta împotriva forțelor de apărare umane de pe orbita Salusei.

— Așteptăm semnalul tău, generalule Agamemnon. Rezistența umană se intensifică.

— Suntem pe drum, răspuse Agamemnon. Xerxes, fă așa cum ți-am ordonat!

Xerxes, care nu era niciodată capabil de sfidare până la capăt, își înăbuși alte comentarii și chemă trei neocymeci, mașini de generație mai nouă, cu minți umane. Cele patru nave piramidale își deconectară sistemele secundare, iar transportoarele blindate de trupe plonjară nedirijate prin atmosferă. Timp de câteva secunde primejdioase aveau să fie ținte ușoare, iar sistemele defensive formate din rachete și aparate aeriene ar fi putut doborî câteva din roi. Însă materialul dens de ecranare a transportoarelor avea să le protejeze împotriva celei mai mari părți a bombardamentului, menținându-le intacte chiar și în cazul unei prăbușiri violente la periferia orașului-capitală

Zimia, unde erau amplasate principalele turnuri generatoare ale scuturilor.

Până acum, Liga Nobililor apăraseră omenirea răzvrătită împotriva eficienței organizate a lui Omnius, dar biologicii nedomesticiti se guvernau ineficace și deseori se contraziceau în legătură cu deciziile majore. Îndată ce Salusa Secundus avea să fie zdrobită, alianța instabilă s-ar fi dezintegrat cuprinsă de panică; rezistența s-ar fi spulberat.

Dar, mai întâi, cymecii lui Agamemnon trebuiau să întrerupă câmpurile de bruiaj. Atunci, Salusa ar fi rămas lipsită de apărare, tremurând, pregătită pentru ca flota robotică principală să lanseze lovitura mortală, asemenea unui uriaș bocanc mecanic strivind o insectă.

Conducătorul cymec manevră transportorul în poziția potrivită, gata să conducă al doilea val, cuprinzând restul flotei de exterminare. Agamemnon deconectă toate sistemele computerizate și îl urmă pe Xerxes către planetă. Creierul lui plutea liber în recipientul de păstrare. Orb și surd, generalul nu simțea arșița sau vibrațiile violente, în timp ce aparatul său blindat se năpustea vuind asupra țintei care nu bănuia nimic.

„Mașina inteligentă este un duh malefic, scăpat din sticla lui.“

BARBAROSSA, *Anatomia unei revolte*

Când rețeaua de senzori de pe Salusa detectă sosirea flotei de război a roboților, Xavier Harkonnen trecu imediat la acțiune. O dată în plus, mașinile gânditoare intenționau să testeze apărarea omenirii libere.

Deși purta gradul de *tercero* în miliția salusană, ramura locală, autonomă din Armada integrală a Ligii, Xavier nu se născuse încă când se purtasera ultimele lupte adevărate împotriva lumilor Ligii. Cea mai recentă bătălie importantă avusese loc cu aproape o sută de ani în urmă. După atâta vreme, mașinile agresive ar fi putut să se bazeze pe apărarea slăbită a oamenilor, dar Xavier jură că acestea vor da greș.

— *Primero* Meach, am primit o avertizare urgență și un scurt vidflux de la unul dintre cercetașii noștri de la periferie, îl anunță pe superiorul său. Dar transmisia s-a întrerupt...

— Uită-te la toți aștia! exclamă *quinto* Wilby, în timp ce scana imaginile de la rețeaua periferică de senzori.

Ofițerul inferior stătea alături de alți soldați îngrămădiți în jurul unor panouri de instrumente, din interiorul unei clădiri acoperite de o cupolă.

— *Omnius* n-a mai trimis niciodată până acum așa ceva.

Vannibal Meach, *primero*-ul scund, dar cu voce sonoră, al miliției salusane, stătea în centrul de control al apărării planetei, absorbind cu calm valul de informații.

— Ultimul nostru raport de la periferia sistemului este deja vechi de câteva ore, din cauza întârzierii cu care ne parvine semnalul. Până acum, mașinile probabil c-au atacat posturile noastre și vor încerca să se apropie. Vor eșua, desigur.

Deși acesta era primul avertisment în legătură cu invazia iminentă, reacționa ca și cum se așteptase ca mașinile să sosească în orice clipă.

În lumina camerei de control, părul castaniu-închis al lui Xavier sclipea cu reflexe roșcate, ca de scoarțoasă. Era un tânăr serios, onest și cu tendința de a vedea lucrurile în alb și negru. Ca membru al celui de-al treilea nivel al gradelor militare, *tercero* Harkonnen era comandantul de rezervă al lui Meach pentru avanposturile apărării locale. Foarte admirat de către superiorii săi, Xavier fusese promovat repede. Fiind la fel de respectat de către soldați, era tipul de om de încredere pe care cu toții l-ar fi urmat în bătălie.

În ciuda mărimii și a puterii de foc copleșitoare a flotei robotice, își impuse să fie calm, apoi anunță sosirea unor noi rapoarte de la cele mai apropiate nave de patrulare și puse în stare de alertă flota defensivă a gărzii spațiale. Comandanții navelor de luptă își convocaseră deja echipajele la statutul de pregătire de luptă, de îndată ce auziseră transmisiile de urgență de la navele-cercetaș, acum distruse.

În jurul lui Xavier, sistemele automate funcționau zumzâind. Ascultând sirenele oscilante, zgomotul sacadat al ordinelor și al rapoartelor privind situația de fapt, care se auzeau din camera de comandă, trase încet aer în piept și stabili sarcinile prioritare.

— Putem să-i oprim, rosti el. *Îi vom opri!*

Vocea lui avea un ton ferm de comandă, ca și cum ar fi fost mult mai în vârstă decât anii săi și obișnuit să se bată cu *Omnius* în fiecare zi. În realitate, aceasta urma să fie prima lui luptă cu mașinile gânditoare.

Cu ani în urmă, părinții și fratele său mai mare fuseseră uciși într-un atac de jaf al *cymecilor*, la întoarcerea dintr-o inspecție a proprietăților familiei de pe Hagal. Forțele mașinilor lipsite de suflet

fuseseră întotdeauna o amenințare pentru Lumile Ligii, însă oamenii menținuseră cu Omnius o pace instabilă, timp de decenii.

Pe un grilaj de pe perete, o hartă a sistemului Gamma Wai, bâzâind ușor, arăta amplasamentele orbitale din jurul Salusei Secundus și al altor șase planete, împreună cu dispunerea a șaisprezece grupe de patrulare de luptă și a vigilentelor nave de pază care erau împrăștiate la întâmplare. Quarto Young, de la statul-major, se grăbea să actualizeze proiecția tactică, încercând să deducă pe cât putea mai bine poziția flotilei de luptă a roboților.

— Contactează-l pe Segno Lauderdale și convoacă toate navele de război periferice! Spune-le să atace și să distrugă toți inamicii pe care-i întâlnesc! ordonă primero Meach, apoi oftă. O să ne ia jumătate de zi, la accelerație maximă, ca să retragem formațiile grele de luptă de la graniță, dar mașinile ar putea totuși încerca să pătrundă până atunci. S-ar putea să fie o zi de foc pentru băieții noștri...

Quarto Young îndeplinea ordinele cu eficiență, expediind un mesaj care urma să aibă nevoie de ore întregi pentru a ajunge la periferia sistemului.

Meach încuviință în sinea lui, continuând șirul de operațiuni îndelung exersate. Trăind tot timpul sub spectrul mașinilor, miliția salusană se antrena cu regularitate pentru orice scenariu, la fel ca și detașamentele Armadei din fiecare sistem important al Ligii.

— Activați scuturile de bruiaj din jurul planetei și transmiteți avertismente către întregul trafic comercial aerian și spațial. Vreau ca puterea transmițătorului de câmp al orașului să ajungă la maximum în zece minute.

— Asta ar trebui să fie de ajuns pentru a prăji creierii de gelcircuite ai tuturor mașinilor gânditoare, spuse Xavier, cu o încredere forțată. Am văzut cu toții testele.

Ăsta, totuși, nu-i doar un test, își spuse.

De îndată ce inamicul întâlnea sistemele de apărare pe care le instalase Salusa, spera că o să considere că pierderile le fuseseră prea mari și că o să se retragă. Mașinilor gânditoare nu le plăcea să-și asume riscuri

Fixă cu privirea un panou. Dar sunt atât de multe mașini!

Apoi se ridică în picioare din fața ecranelor de supraveghere pline de vești proaste.

— Primero Meach, dacă datele noastre privind viteza flotei mașinilor sunt corecte, chiar și în curs de decelerare, zboară aproape la fel de repede ca și semnalul de avertisment pe care l-am primit de la cercetașii noștri.

— Atunci ar putea fi deja aici! exclamă quinto Wilby.

În acest moment, Meach reacționează cuprins brusc de neliniște, declanșând alarma generală de urgență.

— Dați ordinele de evacuare! Deschideți adăposturile subterane!

— Evacuarea e în curs de desfășurare, domnule, raportă quarto Young câteva clipe mai târziu, în timp ce degetele îi zburau parcă pe panourile de actualizare.

Tânăra care se concentra atinse un cablu de comunicații de la tâmplă.

— Îi trimitem viceregelui Butler toate informațiile pe care le avem.

Serena e cu el la Sala Parlamentului, își dădu seama Xavier, gândindu-se la fiica de nouăsprezece ani a viceregelui. Inima i se strânse de îngrijorare pentru ea, și totuși nu îndrăznea să le dezvăluie compatrioților lui teama. Totul la momentul și în locul potrivit...

În mintea lui, putea vedea nenumăratele fire pe care trebuia să le țese, îndeplinindu-și rolul în timp ce primero Meach dirija apărarea generală.

— Quarto Chary, ia un detașament și escortează-i pe viceregele Butler, pe fiica lui și pe toți reprezentanții Ligii adânc în adăposturile subterane.

— Ar trebui să se îndrepte deja într-acolo, domnule, răspunse ofițerul.

Xavier îi zâmbi cu răceală.

— *Tu ai încredere în politicieni că vor începe prin a face cel mai inteligent lucru?*

Quarto-ul o luă la fugă să facă tot ce i se ordonase.